

אגדת הבית שלנו

יאנוש קורצ'אק, כתבים ט, עמ' 182-183
תרגום: אורי אורלב

ילדים רבים זוכרים את בית העץ הקטן של וויצ'יך עם ארבה מעקמת, שעמד בחצר שלנו. הבית עמד תחת עץ האגוז – בית קטן מאוד וישן מאוד. הוא כבר איננו ולא יחזר לעולם. בית העץ הקטן לרק ונלקח ואיש לא יודע היכן נמצאים עכשו הקרשים שממם נבנה. שאלו את וויצ'יך:

- האם לא מפחיד אותך שהארבה העקמה התמוטט, תשלם את הגג ותקלם את פלנו?
- היא לא התמוטט – היתה וויצ'יך אומר – היא עקמה כבר הרבה זמן. ובנאי ששמע את השיחה אמר:
- עץ האגוז מסתיר אותה מהרוח, לכן היא עומדת.

עץ האגוז שמר שהרוח לא תמוטט את הארבה הישנה. הסתפלה הארבה העקמה איד צומח הבית הגדול, שבו אתם גרים עכשו – והיתה צובה. היא ידעה שפאשר הבית החדש יהיה גדול, יבוא יומה. וכך זה קרה.

הסתומה בניתו של הבית החדש והתחילו להמס את הבית הקטן בגרזנים, ולפרק את קרוניתו במוט ברזל. וכל קרש נאנק ובכה לפני שנפל. – אחר כך קרעו את הפחים מהגג – אחר כך הפילו את הארבה העקמה. אני זוכר איד שהארובה נרעדה, הרפינה את מאשה ואמרה משוהו לעץ האגוז. אולי נפרדה ממנו, אולי הודתה לו שהסתיר אותה מהרוח. זמן רב שכבו בחצר הלבנים מהארובה העקמה – בגשם ובשלג. כשפנו את ההריסות זרקו גם את הלבנים הישנות....

פאשר תשלם דממה בחצר תשאלו את עץ האגוז על הבית הקטן ועל הארבה העקמה. הוא ישמח בנדאי שאתם זוכרים את ידידתו שהלכה לעולמה. והנה עוד מעט יהיו פאו ילדים שבכלל לא ראו את הבית הקטן של וויצ'יך עם הארבה העקמה.

